

"Нико тако не служи свесрдно туђину као несрећни Славјани" (Петар Петровић – Његош)

На изборима за Скупштину Србије ("парламентарним изборима") учествовале су, сходно понуди бирачима, крајње упрошћено казано, две основне групе политичких странака а. Једној групи странака је, пре свега, целовитост Србије у првом плану. Другој групи је позападњачавање Србије (чланство у "Европској унији") кључни интерес, "велики циљ", а кораци у том правцу су "јунаштво" и родољубље ("патриотизам"). Ове основне групе могу да се даље рашчлане. Прву групу странака можемо да назовемо просрбијанским а другу групу прозападњачким или глобалистичким странкама. Ове друге партије подржавају глобализам, претежно у корист западњачких држава, што је друго, ново име за колонизам у данашњим условима. Прозападњачке или глобалистичке странке, попут западњачких политичара, себе називају "роевропским".

"Прозападњачкоглобалистичке" је уствари најприкладнији придев за претежан број њих. А за разлику од нашег народа и самих западњака, домаћи политичари и друге јавне личности претежно избегавају речи "западњак" и "западњачки".

Иако су западњачки политичари небројено пута преварили србијанске и словенске политичаре уопште, не спроводећи ни потписана документа, иако су мимо међународног права бомбардовали српске земље, потстицали разједињење Југославије и Србије, иако не признају границе Србије, одређени србијански политичари као да то заборављају, верују у просперитет који западњачка политика има наводно да донесе већински православној и словенској Србији. За њих је позападњачење Србије циљ изнад свих циљева. "Европска унија" је нова митологија, напредак Србије зависи само од стране "помоћи" и "инвестиција", што значи од дојучерашњих рушитеља, разјединитеља и смањивача Србије. Реч "инвестиција" се често у овдашњој прозападњачкој пропаганди користи за продају сопственог и увећање туђег произведеног богатства. Створен је "култ странца" (М. Павловић).

А западњачки политичари, уствари, стално настоје да Србија буде корисник "помоћи", с тим да претходно испуни разне, некад и понижавајуће услове. При том се и на Западу признаје "да је инострана помоћ снажно оружје за стицање власти над земљама". [\(1\)](#) Заправо, једина сигурна западњачка помоћ је помоћ у стварању неуспешне државе.

С друге стране, прозападњачки србијански политичари као да избегавају стварност "Европске уније". Једна од пропагандних парола у последњим изборима је била: "Посао не може да чека". Познаваоци стварности тог удружења, међутим, кажу другчије.

Пише: Христивоје Пејчић
четвртак, 19 јун 2008 21:36

Наиме, "на економском плану ЕУ није у стању да обезбеди нова радна места и смањи незапосленост". (2) Осим тога, на Западу "страним радницима се мање плаћа него својим". (3) А то страни послодавци чине и у Србији.

Након неприкладног односа према Ирској после одбацивања на референдуму Лисабонског уговора о "реформи европских институција", нарочито од стране Берлина и Париза, водећи лондонски дневник је закључио да је "ЕУ антидемократска творевина". (4)

Насупрот великој раздраганости дела домаћих политичара према "европском путу" и "европским пословима", у самој "Европској унији постоји неповерење значајног дела бирачког тела, спрам удаљене, отуђене и неодговорне елите која намеће правила". (5)

Тог неповерења, међутим, као да нема код појединих србијанских ("српских") политичара.

Сан о богаћењу Србије уз помоћ западњачких држава је по свему судећи наивно очекивање. Добром делу србијанских политичара и њиховом ужем окружењу као да није познато да Србија никад не може да буде Запад. Да би била Запад она треба да буде усмерена на изабљивање других држава и народа, а она то не чини нити то може да чини. Она само може да буде независна држава која држи до својих интереса или колонија јевтине радне снаге, простор за страном, немилосрдно исцрпљивање домаћег природног богатства. Србијанци тешко могу на Западу да имају банке, железаре, монополска индустријска предузећа, да контролишу изворе питке и минералне воде, комунална предузећа, руднике и електране, нафтну индустрију, телевизију, штампу... А то је све оно што наши прозападни политичари треба даље да омогуће, пре свега Западу, како би Србија остварила "европску перспективу". То су "домаћи задаци" како је говорио пронемачки политичар претходно немачки стипендиста, З. Ћинђић. (6)

У "Европској унији" Србија, након извршавања многих "домаћих задатака", "хармонизације", "помоћи" и уцена, може заправо да постане неравноправни, понижени члан који нема једнака права и утицај на одлуке. Наиме, Декларацијом 20 из Нице "о проширењу "Европске уније" утврђено је да "нове политике мора да имају подршку држава које представљају најмање 62 % укупног проширеног становништва ЕУ од 450 милиона". Тиме су нове чланице "заправо спречене да донесу било какву одлуку". (7) Србија уствари у "Европској унији" може да буде у групи држава које су "трећеразредни чланови који се хране добаченим комадима са стола за којим пирују важнији чланови породице" – како то каже И. Валерштајн о поретку у "Европском дому".

(8)

По завршетку избора, из највеће прозападњачке и глобалистичке странке је најављена могућност образовања "проевропске, национално и социјално одговорне владе--". "Проевропска" је, јасније казано, прозападњачка влада која је кориснија за западњачке интересе. Из овога проистиче да је "национална одговорност" спојива са доприносом у остваривању западњачких циљева у Србији. Међутим, коме то није јасно да је напредак западњачких држава у великој мери резултат израбљивања других народа и држава, као и на "злочинима које су у даљој и ближој прошлости починили њихови лидери" (9). Интереси Србије и западњачки интереси су претежно супростављени. То се огољено види из западњачког бомбардовања Србије, као и по томе што добар број западњачких влада не признаје границе Србије. Западњачки интереси су "стремљење ка светској власти" у чему Србија може да буде објекат а не један од субјеката.

Опште је познато раширено веровање код значајног дела домаћих политичара да Србија треба да постане чланица "Европске уније" и да тиме оствари "бољи живот". Али руски мислилац Александар Зиновјев, који је 20 година живео на Западу, објашњава нашим и источноевропским политичарима да "други народи могу постати и постају елементи тела Запада само не као грађани својих земаља који теже западним обрасцима, већ једино када их напусте и асимилију у земљама Запада. А и то није лако. Десетине милиона странаца живе у земљама Запада остајући ипак страна појава." (10) Он даље закључује да "Запад већ постоји, он заузима своје место на планети у предвидивој будућности. Он је способан да то место сачува за себе и да недозволи да поред њега постоји други 'Запад' и да "...највише што народи који се позападњачавају могу рачунати јесте да се нађу у сфери владавине, стапања у колоније Запада..."

(11)

За домаће прозападњачке политичаре и њихово уже окружење следи наравоученије: највише на шта Србија може да рачуна је да постане колонија Запада. Међутим, позападњачење по сваку цену – то је мото неких наших политичара, пут без алтернативе: "Европа унија" је нова митологија. Не сумља се у западњаштво чија ће се ипак "пропаст једног дана догодити" по руском мислиоцу Зиновјеву.

(12)

Говорећи о "европској будућности" западњачки и домаћи прозападњачки политичари у суштини говоре о колонијалној будућности. А та будућност доноси даље смањивање Србије и колонијални положај Србијанаца, што значи Срба и других држављана Србије.

Јер, на "европском путу без алтернативе" углавном под прозападњачком влашћу, током прве деценије овог века, порасло је само богатство мањег дела Србијанаца. А држава, као и народ у целини, доживео је свакојако смањивање. Смањивање се односи на територију под државном контролом, бројно стање народа, власништво над банкама, фабрикама, трговином и земљиштем, у коришћењу природног богатства. Србија је

изгубила контролу над неким привредним гранама, разорено је домаће банкарство, ослабљено образовање, ослабљена је војска. Опadaње је видљиво у култури, сужен је информативни простор. Присутно је опadaње јавног морала. Порасло је незнање, организационо расуло и разједињеност народа. Повећано је иселјавање младих, као и њихово преступничко понашање. Смањене су обрадиве површине и отежан је положај пољопривредника на тржишту. Пропадање великог броја села и смањивање градова никад није тако било очигледно. Напредовало је, дакле, укупно смањивање снаге Србије и Србијанаца.

Шта се може да очекује од прозападљачке владе? Вероватно брже остваривање хегемонистичких циљева западњачких влада у Србији. То значи још брже ширење западњачке привреде и културе, запоседање природног богатства односно западњачко освајање Србије неоружаним средствима. Колонизација Србије биће успешнија, нарочито од стране Немаца у северној Србији. Увећаваће се западљачка моћ у Србији и над Србијом у условима када је конкурентност њене привреде претходно смањена економским уценама ("ембаргом"), бомбардовањем и недовољном царинском заштитом. А то значи даље смањивање учешћа Србијанаца у власништву и управљању капиталом односно банкарством, индустријом, услугама и природним богатством у својој држави. Наставиће се још брже срозавање културе и слабљење образовних институција. Значи, наставиће се, на пример, брже осиромашење српског језика, запостављање службеног писма, музичке културе, даље срозавање позоришне уметности... Снабдевање енергентима и водом и вршење комуналних услуга би могло да буде и под контролом странаца, по ценама у којима не би била уграђена солидарност са сиромашнијим становништвом. Могли би брже да узапредују досадшњи "европски послови" на даљем територијалном разједињењу Србије у правцу постепеног одвајања северне Србије који су досада успешно напредовали до заставе и изборних правила. И не само дотле. Додворавањем прозападњачких странака Западу, повећале би се могућности за даље смањивање србијанског власништва на пољопривредним земљиштем, нарочито у северној Србији, добрим делом у корист немачког власништва. Успешније би могли да се остварују "европски послови" на даљем разбијању Србије, корак по корак, стварањем "војвођанске нације", "војвођанске цркве" и "војвођанског језика" (С. Антонић). [\(13\)](#) "Ентузијазмом у извршавању "домаћих задатака" би потискивана чињеница да "слепо праћење религије евро-интеграција није заступљено ни код кључних чланица (Велике Британије, Немачке, Француске, Шпаније, Италије)", и да оно као такво "Србији може једино да штети" .

[\(14\)](#)

Зато, ако је народни и државни опстанак општеприхваћени циљ, Србији је потребнија влада народног спаса – од странака којима је судбина Србије и народа у целини на првом месту а не повлађивање глобализму и западњачкој идеологији и пропаганди. Србији је потребна влада која жели да заустави државно и народно смањивање – без пресудног ослањања на њено "јачање" од стране освајачког Запада. Јер, Србију не би

спасли од даљег назадовања и оснажили је њени дојучерашњи рушитељи и смањивачи, као и влада која је под њиховом контролом. А и образовање владе народног спаса било би прави подвиг у условима свакојаким западљачких уплитања и притисака, као и текућег понашања утицајних домаћих прозападњака и глобалиста. Нарочито узимајући чињеницу да су се амбасадори Британије, Немачке и САД размахнули после избора по Србији, који не признају њене границе, обмањујући политичаре и јавност о будућем усређивању Србије њеним даљим привредним потчињавањем ("страним инвестицијама") и новчаном "помоћи", уколико се образује глобалистичка ("проевропска") и то, како каже академик Михајило Марковић од "партија и коалиција партија које ће следити њихове директиве". При томе ваља да се узме у обзир и податак који је изнео о уложеним "више од 50 милиона долара" у том циљу. [\(15\)](#)

Фусноте:

1. Колман, Џ, Комитет 300, Народна књига, Београд, 2006, с. 18.
2. Јовановић, Н. М , Европска економска интеграција, Економски факултет, Београд, 2004, с. 60. Познато је такође да је у Пољској незапосленост удвостручена после њеног уласка у НАТО.
3. Зиновјев, А, Запад, феномен западњаштва, Наш дом, Београд, 2002, с. 124.
4. Правда, Београд, 18.06.2008, с. 9.
5. Јовановић, Н. М , Европска економска интеграција .. , с. 53.
6. Ивановић, Ж, Зоран Ћинђић у мрежи мафије, Белетра, Београд, 2004, с. 143.
7. Јовановић, Н. М , Европска економска интеграција .. , с.70.

8. Зиновјев, А, Запад, феномен западњаштва..., цитат Зиновјева, с. 306.
9. Ивановић, Ж, Зоран Ђинђић у мрежи ..., с. 141.
10. Зиновјев, А, Запад, феномен западњаштва..., с. 16.
11. Исто, с. 17.
12. Исто, с. 100.
13. Стојчевић, Невенка, "Дубока криза", Правда Београд, 24–25.05.2008, с. 16-17.
14. Гајић, В.А, "Шта Европска унија доноси Србији", Печат, 6, 2008, с. 13.
15. Стојчевић, Невенка, "СПС нема ништа заједничко са ДС", Правда, Београд, 17.06.2008, с.17.